

Arrest

nr. 210 762 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SNICK
Frenchlaan 8
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2015, waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat M. SNICK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2015 dient de verzoekster, tezamen met haar echtgenoot en minderjarige zoon, een aanvraag in tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 december 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag "zonder voorwerp" is. Op diezelfde datum beslist hij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het betreft de thans bestreden beslissingen, waarvan de verzoekster kennis nam op 12 januari 2016.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet "zonder voorwerp" wordt verklaard. Zij is als volgt gemotiveerd:

"(...)
V., E. (R.R....)
Geboren op (...)1977 te A.
S., A. (R.R. ...)
Geboren op (...)1978 te A.
Wettelijke vertegenwoordigers van:
V., Er. (R.R. ...)
Geboren op (...) 2000 te A.
Adres: (...)
Nationaliteit: Armenië

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 08.10.2015 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 21.01.2013; Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3jaar, met name tot 20.01.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 (zeven)dagen betekend op 21.01.2013;

Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

(...)"

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten dat jegens de verzoekster werd getroffen. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)
Mevrouw, die verklaart te heten:
Naam, voornaam: S., A.
geboortedatum: (...)1978
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

*Zij dient vergezeld te worden door:
V. Er., geboren op (...) 2000, nationaliteit: Armenië*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 21.01.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 21.01.2013. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 21.01.2013.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. *In fine* van het verzoekschrift vraagt de verzoekster dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar zou herstellen in haar recht op verblijf op het grondgebied. In zoverre de verzoekster hiermee de Raad zou verzoeken de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe te kennen, moet worden benadrukt dat de Raad in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om een verblijfsmachtiging toe te kennen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat het voorliggende beroep deels zonder voorwerp is geworden. De Raad heeft de eerste bestreden beslissing immers, in haar geheel, vernietigd bij het arrest nr. 210 761 van 11 oktober 2018.

Het beroep is derhalve onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Het eerste en het tweede middel, gericht tegen de voornoemde beslissing, behoeven dan ook geen verder onderzoek.

4. Onderzoek van het beroep

De verzoekster voert ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, in een derde middel, de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

"3. Derde middel: schending van art. 8 EVRM: Recht op eerbiediging van het gezinsleven

1. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Ratione personae kan het recht op bescherming van het gezinsleven ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar haar familie woont, verdragsonverenigbaar kan haar (Hof Mensenrechten Ciliz v. Netherlands (2000), arrest van 11 juli 2000, NJB 200, 1752, nr. 38.) Door de uitzettingsmaatregel kunnen immers gezinsleden van elkaar worden gescheiden, waardoor het door het EVRM beschermde recht op gezinsleven op de helling komt te staan.

2. Het Hof herhaalt haar vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op haar grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- *de omvang van de banden in de staat,*
- *de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*

Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt haar rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken haar, hun belangen van het hoogste belang zijn. In casu is een terugkeer naar het land van herkomst voor Er. V. nefast.

3. Verzoekster heeft familiale, sociale en culturele banden met België zodat ook in dat opzicht haar recht op eerbiediging van het gezinsleven dient gevrijwaard te worden.

Verzoekster blijft reeds een lange en ononderbroken periode op Belgisch grondgebied – net als haar familie, waaronder haar schoonbroer – aan wie wel een rechtsgeldige verblijfstitel werd toegekend. Verzoekster heeft hierboven reeds aangetoond dat haar familie in België verblijft en meer bepaald in Menen. Ook haar schoonbroer en schoonzus.

Een terugkeer naar haar land van herkomst, alwaar zij geen familie heeft, noch personen met wie zij een sociale – laat staan familiale – band heeft, maakt een inbreuk uit op art. 8 EVRM.

4. Ook het feit dat verzoekster reeds in een vergeand stadium geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, kan evenzeer een schending uitmaken van art. 8 EVRM. Verzoekster legt stukken voor waaruit blijkt dat het gezin een feilloos parcours heeft afgelopen en nog nooit in contact kwam met justitie. Zij zijn geïntegreerd en krijgen zelfs de mogelijkheid om tewerkgesteld te worden.

Verzoekster legt afdoende stukken voor waaruit blijkt dat haar kinderen schoolgaand zijn in België en met succes hun schoolparcours afleggen. Tevens legt zij stukken voor waaruit blijkt dat het gezin zich maatschappelijk engageert door deel te nemen aan het verenigingsleven en tevens geliefd is in de omgang bij Belgische onderdanen.

M.a.w. heeft verzoekster een perfect parcours afgelegd qua integratie. Dat verzoekster thans zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst zou haar een ernstig nadeel berokkenen, gelet op het feit dat zij geen contacten meer heeft in haar land van herkomst. Verzoekster verwijst naar de diverse verklaringen die worden gevoegd bij de stukken (st. 9-11)."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekster stelt dat een terugkeer naar haar land van herkomst een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM. Deze kritiek heeft bijgevolg betrekking op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de thans tweede bestreden beslissing.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het treffen van het bestreden bevel wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters familiale situatie in België. In een op 15 december 2015 gevalideerde nota heeft de gemachtigde met name het volgende overwogen:

“1) Hoger belang van het kind

➔ Hoger belangen van de kinderen wordt niet geschaad daar de gezinseenheid behouden blijft. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Bovendien behoeft de scholing geen speciale infrastructuur die niet in het land van herkomst te verkrijgen is.

2) Gezins- en familielevens

➔ Betrokkene haalt aan dat zijn beide broers legaal in België verblijven, betrokkene toont echter de verwantschap niet aan. Het louter voorleggen van de identiteitskaarten van de personen waarop met zich beroept is onvoldoende om te spreken van verwantschap.”

De verzoekster gaat eraan voorbij dat op diezelfde dag eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen ten aanzien van haar echtgenoot en ten aanzien van hun minderjarige zoon. De verzoekster toont niet aan in welk opzicht de verplichting om het grondgebied te verlaten, haar gezinsbelangen en het hoger belang van haar minderjarige zoon in gedrang zou brengen. De loutere bewering dat een terugkeer nefast is voor haar minderjarige zoon, volstaat uiteraard niet om concreet aan te tonen dat het hoger belang van deze zoon zou zijn geschaad. Dit klemt *in casu* des te meer aangezien het kind in elk geval samen met zijn ouders het land dient te verlaten. De vrijwaring van de eenheid van het gezin dient immers net het belang van het kind.

In de mate dat de verzoekster nog verwijst naar haar in België verblijvende schoonbroers en -zus, stelt de Raad vast dat ook in het kader van het onderhavige beroep geen enkel bewijs wordt bijgebracht van verwantschap, laat staan van dergelijke nauwe banden van afhankelijkheid die zouden maken dat de relatie van de verzoekster met haar volwassen schoonbroers en -zus kan vallen onder de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming.

De verzoekster toont derhalve niet aan dat de tweede bestreden beslissing het door artikel 8 van het EVRM verleende recht op bescherming van het gezins- en familielevens zou schenden.

Voor zover de verzoekster gewag maakt van een perfecte integratie in België, doelt zij in wezen op een privéleven dat zij in België zou hebben ontplooid. Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat de verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de verzoekster zich *in casu* beperkt tot vage beweringen omtrent een integratie in België, die enkel worden ondersteund door een aantal verklaringen van derden die hoe dan ook niets omvattend zijn. Hiermee toont de verzoekster echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.

Hierbij dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich zeer goed bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland precair is. De verzoekster nam immers op 21 januari 2013 kennis van de beslissing waarbij haar voor de duur van drie jaar de toegang tot en het verblijf in België en de Schengenlanden werd verboden. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

In casu kan niet worden vastgesteld dat de verzoekster in de periode dat zij in België heeft verbleven, voorafgaand aan het treffen van de tweede bestreden beslissing, dermate intense sociale of andere contacten met en in de Belgische samenleving zou hebben ontplooid om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit wordt *in casu* niet aangetoond.

Bovendien maakt de verzoekster geheel niet concreet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst onmogelijk nog een sociaal netwerk zou kunnen opbouwen of dat zij er niet in de mogelijkheid zou zijn om er professionele activiteiten uit te bouwen of verder te zetten. Zij maakt evenmin concreet aannemelijk dat haar minderjarige zoon er geen school zou kunnen lopen.

De verzoekster maakt het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bijgevolg niet concreet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Het beroep tot nietigverklaring is voorts onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE